

Sömürücü Emperyalist Güçler Ve Aciz İslâm Dünyası

— sahara · 08 Nisan 2017

Kurtla kuzu öyküsünü bilmeyen yoktur. Kurt, saldırdığı bir koyun sürüsünden hayli hayvanı telef eder. Sürüden birçok hayvanı yaralar, kanlarını içer. Semiz bir koyunu olduğu gibi midesine indirir. Karnını iyice doyurduktan sonra kırlara açılır. Şaşkın bir kuzu ne yaptığından habersiz kurdun peşine takılır. Kurt hazretlerinin hoşuna gider kuzunun dünyadan habersiz zavallı durumu. Kuzuyu tatlı sözlerle avutur. İssiz kırlarda kendisine arkadaş edinir.

Birlikte yürürler, ormanlardan geçerler. Dinlenirler. Çiçekleri seyreder, rüzgârın sesini dinlerler. Zaman geçer. Güneş batmak üzere son ışıklarını yansıtırken bizim ikili bir derenin kenarına yaklaşır. Kuzu derenin aşağı tarafında, kurt suyun çıkış, kaynak tarafından dereyi geçmek üzereler. Hayli zaman geçmiş kurdun karnı acıkmıştır. Kuzuya çıkarır, sivri dişlerini göstererek:

“Suyu niçin bulandırdın? Böyle arkadaşlık mı olur? Şimdi su içecektim...” Kuzu başına gelecek acı sondan habersiz;

“Ben derenin alt tarafındayım. Oysa su yukarıdan bulanır.” Demeye kalmadan kurt kuzuyu bir hamlede yutuverir.

Kurtla kuzunun kıssası böyle. Güçlü olan güçsüzü ezmek, öldürmek istediği zaman; akla uygun olmasına gerek yok, bir basit neden uydurur ve bildiğini okur.

Günümüzdeki sömürücü güçler, tıpkı kurdun kuzuyu yemesi örneği tutarsız gerekçeler uydurup ülkeleri istedikleri gibi işgal ediyorlar. Ülkelerin zenginlik kaynaklarına el koyuyorlar.

Suçsuz, günahsız binlerce çocukların, kadınların ölümlerine neden oluyorlar. Sivil kayıplar yaşanıyor. Kültür değerleri, tarihi eserler yok ediliyor. Geride harabe kentler, sefil, yenilmiş, onurları çiğnenmiş insanlar kalıyor.

Bu vahşi ve hayâsız uygulamalara dur diyen çıkmıyor. Antik çağlarından beri tarihin bu insanlık dışı akışına dur diyecek olumlu bir çare bulanamadı. Uzun soluklu barış ve huzur ortamına kavuşmak umutları yeşermeden hep soldu.

Ezen, sömüren kim? Doğada, güçlü olan güçsüzü yenip, kendisine yem ediyor. İnsanlık dünyası da böyle maalesef!

Günümüzde başta ABD olmak üzere dünyanın güçlü devletleri, İngiltere, Almanya, Fransa, Rusya, Çin... Emperyalist amaçları doğrultusunda gelişmesini tamamlayamamış, güçsüz geri kalmış ülkeleri istedikleri gibi sömürüyorlar... Bazen direkt işgal ediliyor ülkeler, bazen kendilerine sadık idarecileri etkileri altındaki devletlere idareci seçtiriyorlar. Bu idareciler aracılığıyla emellerini gerçekleştiriyorlar.

Daha özel ve güncel olaylarla durumu netleştirelim. Çok gerilere gitmeye gerek yok. ABD, uzun yıllara yayılacak yaptığı plan çerçevesinde önce Irak'ı işgal etti. Bahane hazır. Irak kimyasal silahlara sahip olmuş! Bu silahları her an kullanabilir! Daha sonra kendileri açıkladılar. Irak'ın kimyasalları yokmuş!

Aynı senaryo Libya'da uygulandı. Suriye'de uygulanıyor. Muktedirler önce öldürücü silahları, kimyasalları kendi ülkelerinde imal edip Ortadoğu İslâm Dünyasına pazarlıyorlar legal ya da illegal yollarla. Sonra, vay bu silahlara sen niçin sahip oldun. Ve istedikleri anda öldürücü silahlarıyla acımasızca bir işgal, sömürü planları olan Büyük Orta Doğu Projelerini gün gün uygulamaya koyuyorlar.

Kan ve gözyaşına bakmadan. Ne amansız acılar yaşanıyor. İnsanlar ölüyor. Aileler parçalanıyor... Bunun yanında güçlü ülkelerin halkları refah içinde yaşarken, işgale uğrayan İslam Âleminin ezilenleri acı ve gözyaşları içinde feryat ediyorlar.

Şimdi şapkamızı önümüze koyup düşünelim azıcık. Yüce yaratıcımız adildir. Bazı halklara ezme, bazılarına ezilme görevi vermemiştir bu dünya yaşantısı için. Allah herkese akıl vermiştir. Ve aklınızı kullanınız diye de kutsal kitabımızda emir buyurmuştur.

İşte günümüzde gelişmiş, yer karasında her alanda söz sahibi olan ülkeler ne yapıyorlar? Güçlerini nereden alıyorlar? Bu soruların cevabı çok basit. Güçlü olmak için akıl ve bilimi kendilerine rehber kabul ediyorlar. Bilimin aydınlık yolundan şaşmadan yürüyorlar.

Bilim insanlarının çalışmalarına olanaklar sağlamışlar öncelikle. Ülke içinde kısır çekişmelere zaman ayırmıyorlar. Ülkelerinde sarsılmayan bir düzen kurmuşlar. Koydukları ilkelere, kanunlara uymayı yaşamlarının olmazsa olmazları arasında kabul ediyorlar.

Okullarında her gün ilerleyen, gelişen çağa uygun eğitim-öğretim sistemi oluşturmuşlar. Bilgiye, deneyime, liyakate gerekli önen vermişler. Donanımlı elemanlar yetiştirip onlardan azami verim almışlar. Alıyorlar. Dünyanın en zeki beyinlerini ülkelerine getirip onlara çalışma, bilim üretme olanakları sağlıyorlar.

Büyük çoğunluğu demokrasi ile yönetiliyor. Kanun hâkimiyeti olabildiğince sağlanıyor. Yurttaşları ülkelerini, ülkelerinin sistemlerini seviyorlar. Çünkü herkes kabiliyeti ve çalışkanlığı ölçüsünde hak ettiği yere gelebiliyor. Sıradan bir yurttaş ile yönetici kadro arasında sosyal ve ekonomik statü bağlamında az gelişmiş ülkelerdeki gibi büyük uçurumlar olmuyor.

Kısaca şöyle diyebiliriz. Adamlar kumarı kurallarına göre oynuyorlar. Çalışıp, üretiyorlar. Ürettikleri mamul ürünleri pazarlayıp zenginleşiyorlar. Güç kazanıyorlar. Güçlü kurdun güçsüz kuzuyu midesine indirmesi örneği güçsüz devletleri istedikleri gibi sömürüyorlar.

Peki, bizler, İslâm memleketleri ne yapıyoruz. Bir kere yüz yıllardan beri mezhep bataklığından bir türlü çıkmadık. Ey mübarekler, peygamberimiz Hz. Muhammed zamanında mezhepler mi vardı? Hangi Müslüman ülke kendi uçağını, denizaltı gemisini, uzaya gönderdiği uydusunu yapıyor? Suudi Arapların mı dünyanın en önde gelen üniversiteleri yoksa batılıların mı?

İslam ülkelerinde durumlarından çok memnun olanlar var elbette! Krallar, prensler, idari kadroda olanlar. Bir kere bir biçimde iktidar olmuşlar. Sanki buldukları makamlara gelmeleri Allah buyruğu. İktidarlarını başkalarına seçim yoluyla, demokrasi yoluyla değiştirmek ne mümkün!

Elbet iktidar sahipleri yönettikleri insanların aydınlanması için değil onların geri kalmaları, düşünce üretmemeleri üzerine eğitim sistemlerini tasarlıyorlar. Yeni sistemlerle insan yetiştirecek okullar açtırmıyorlar. Yaptıkları birincil uygulama güçlü ülkelere dayanmak, kendi saltanatlarını sürdürme çabası içinde olmak.

Sözün özü, bizler, Müslüman halklar birlik beraberlik içinde olmadıkça batılılarca ezilmeye horlanmaya mahkûmuz. Önce kişisel hırslarımızdan sıyrılacağız. Toplum çıkarlarını kişisel çıkarlarımızın üstünde tutacağız. Bilimin son verilerini kullanmayı hedefleyen okullar açacağız. Çok çalışıp tüketici değil üreten toplum olacağız. Bilgi üreten, buluşlar yapan bilim insanları yetiştireceğiz.

Ülkelerimizdeki doğal kaynakları kendimiz işleteceğiz. Bu işleri başarmak zor değildir. Güçlü olmak, özgür ve bağımsız yaşamak gibi insan onuruna en yakışan hasletlere kavuşmak yolunda sağlam irade gösterirsek başaramayacağımız hiçbir güçlük olmayacaktır.